

1. Již ob - jal sou - mrak ze - mi
a ti - ché u - klid - ně - ní
ko - nej - ší v slad - ký sen,
s však mo - je srd - ce bdě - lé
na své - ho Stvo - ři - te - le
chce vzpo - me - nout, než za - jde den.

2. Již západ pohasíná / a náruč rozepíná / nad námi vládá
tmy, / však jasné světlo vnitřní / noc mění v záři jitřní – / náš
Ježíš, První, Poslední.

3. Již ztemněl obzor celý, / hvězdy se rozeskvěly / ve výši nad
námi. / Kéž moje poblouzení / ve světla jas promění / Pán, až
svou ruku podá mi.

4. Již svoji práci denní / a všechno lopocení / pro dnešek
odkládám, / však brzo přijde chvíle, / kdy v dobrém i zlém
díle / mi skončit rozkáže můj Pán.

5. Svá křídla lásky věrné, / milosti nepřeborné / rozprostři
nade mnou, / ať dítě tvoje spící, / každý den chybující, / smí
usnout pod tvou ochranou.

T: Paul Gerhardt, Praxis Pietatis Melica, 1653 /

Miloslav Hájek, Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

M: Innsbruck, ich muss dich lassen / Heinrich Isaac / Ein außzug

[...] Teutscher Liedlein, 1539 / Ein ander new Opus Geistlicher

Deutscher Lieder, 1605 / Evangelisches Gesangbuch, 1993